

Mijn opwekking tot nieuw leven

*Verraden en “gedood” door beste vriendin.
Daarna opgewekt tot een krachtige nieuwe schepping.
De dood is maar het begin van een hogere dimensie
van ons wezen.*

*Mijn
opwekking
tot
nieuw leven*

Ami Sarr

© 2023 A. Sarr / Uitgeverij U2pi

Titel: Mijn opwekking tot nieuw leven

Auteur: Ami Sarr

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9329 9672

NUR: 320

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

BESTE LEZER,

Ken je het gevoel soms aangezet te worden iets te doen waar je eigenlijk helemaal geen zin in hebt? Ik wel! Dat overkwam mij bij het schrijven van dit boek.

Dit verhaal, mijn meest schokkende levenservaring met traumatiserende gevolgen, was het laatste wat ik ooit met de buitenwereld zou willen delen. Echter, ik had het lang geleden begraven en achter me gelaten. Ik was weer gelukkig en ik zou het er niet meer over hebben, klaar! Maar nee, dat bleek niet het plan te zijn dat voor mij uitgesteld werd blijktbaar, want ik begreep dat het niet langer meer om mij ging, maar juist om de buitenwereld. Gezien de egocentrische houding van de maatschappij waar we in leven als het gaat om “eigen geluk”, vond ik het nodig om mijn verhaal te delen met de hoop dat anderen ervan zouden mogen leren.

Eerst begon het schrijven met het korte notities maken over een andere opmerkelijke ervaring die ik ooit in Amsterdam had meegemaakt in 2011. Die ervaring vond ik mooi en bijzonder, waardoor ik het verhaal in hoofdlijnen in een notitieboekje ging opschrijven met als doel om het niet te vergeten. Ergens in 2019 begon ik met het noteren van korte stukjes ervan, totdat twee jaar later een keertje tijdens het schrijven een sterke gedachte bij mij opkwam die zei: het is nu of nooit! Pardon, dacht ik. Toen realiseerde ik me dat het exact op dat moment tien jaar geleden was dat ik die gebeurtenis in Amsterdam had meegemaakt. In eerste instantie was ik verbaasd, daarnaast vond ik het idee van een decennia een beetje eng. Ik kreeg het ineens letterlijk warm van die gedachte, alsof ik een opdracht kreeg om het hele verhaal vast te leggen. De sensatie alsof een tijds klok begon te tikken overspoelde mij. Vanaf dat moment ging ik van start met schrijven en ik zei toen tegen mezelf: nou, dit gaat het allereerste boek in mijn leven worden dan!

Nooit had ik durven dromen een woord op papier te zetten op deze manier. Vele dromen heb ik gehad waarvan ik sommige heb kunnen realiseren, maar schrijven is geen enkele keer in mijn hoofd opgeko-

men. Ik heb het ook absoluut nooit geambieerd. Ik heb altijd gedacht dat het iets was voor saaie mensen! Het schrijven van dit boek kwam dus werkelijk op mijn dak vallen.

Terwijl ik dus braafjes die ene gebeurtenis in Amsterdam aan het opschrijven was, ontstond er een gat ergens waarvan ik niet wist wat ik ermee moest. Dat gat moest wel gevuld worden, maar met wat? Op eens wist ik het... Mijn tragische ervaring die ik in 2006 had beleefd, moest daar komen te staan. O nee, dacht ik, no way... dat verhaal ga ik echt niet schrijven! Ik wilde er absoluut niet meer mee geconfronteerd worden. Dus, geen denken aan. Na enig verzet probeerde ik het toch om die nare ervaring toe te voegen aan het boek om dat ene gat te vullen. Inmiddels zestien jaar na dato voelde ik nog een soort van gewicht op mij tijdens het schrijven ervan. Ik beleefde geen pijn meer en dat was goed, want dat betekende dat ik emotioneel genezen was, maar het voelde wel zwaar aan. Zwaar omdat de impact na meer dan tien jaar als een gewicht nog steeds op mij rustte. Met dat zware gevoel vond ik het onprettig om door te schrijven en ik besloot om ermee te stoppen. Ik haalde dat stukje weg uit mijn verhaal en zette het apart in een nieuw Word document.

Op een ander moment las ik dat aparte stukje nog eens terug en toen zag ik iets, en zei:

‘Wacht eens even... dit is eigenlijk een boek apart. Het moet een ander boek worden, los van het verhaal van Amsterdam. Logisch natuurlijk! Want dit stukje verhaal is veel ouder en daar begon alles mee. Vanuit die tragische ervaring toen, kreeg ik mijn allereerste kennismaking met een bovennatuurlijke Hogere Macht, de verschijning van Christus Jezus in mijn leven. Dus ik begreep de volgorde. Toen besloot ik om dat volledige verhaal, hoe naar het ook was, als eerste op te schrijven en sindsdien voelde ik geen zwaar gewicht meer. Het was ineens van me weggenomen en ik was compleet in vrede om weer terug het verleden in te duiken. Alles ging soepeltjes, lekker in de flow ...

Hieruit begreep ik dat ik me liet leiden door een geestelijke natuurkracht die mij de juiste richting induwde. Doordat ik bereidwillig was om de opdracht uit te voeren, door ernaar te luisteren en de aanwijzin-

gen te volgen, was ik in staat om de verhalen op de bestemde tijd en in de juiste volgorde in boeken om te zetten. Want de “nare” gebeurtenis van 2006 werd uiteindelijk boek nummer één. En de bijzondere ervaring van 2011 in Amsterdam zal volgen als boek nummer twee.

Ik neem u mee in een waargebeurd verhaal van twee hartsvriendinnen in 2006.

Breda, Nederland

Juli 2022

INHOUD

Deel I:

- 1 Vriendschap
- 2 Huisje, Boompje, Beestje
- 3 De kinderjaren
- 4 Verschijning uit het verleden
- 5 Herstel van vriendschap
- 6 Een andere nieuwe liefde
- 7 Diepgang
- 8 Kennismaking
- 9 De dodelijke stilte
- 10 Een bizar toeval
- 11 De pijn van de echtgenoot
- 12 De woede van de minnaar
- 13 De ontmaskering
- 14 De stervende toestand
- 15 De Dood
- 16 Redding uit Parijs
- 17 De realiteit van de puinhoop

Deel II:

- 1 De beste ontmoeting ooit
- 2 De ware identiteit
- 3 Een nieuw leven
- 4 Het leidende licht
- 5 De echte liefde
- 6 Zegen jouw vijanden
- 7 De macht over de zonde
- 8 De macht over de dood
- 9 De zegening

Epiloog

DEEL I

1

VRIENDSCHAP

Als jonge Afrikaanse vrouw van in de twintig heb ik in Nederland altijd een kleurrijk leven gehad met een gemengde vriendenkring uit diverse culturen. Ik hield en houd nog steeds van de multiculturele achtergrond van mensen. Allereerst geniet ik van de enorme diversiteit aan keukens, daarnaast leer ik ook veel van de verschillende culturen. Dit begon op de inburgeringsschool waar ik als nieuwkomer in Nederland eind jaren negentig de taal ging leren. De klas waar ik in zat bestond uit volwassen mannen en vrouwen van uiteenlopende landen zoals: Algerije, Duitsland, Egypte, Frankrijk, Ghana, Italië, Marokko, Mexico, Polen, Spanje, Vietnam en Mali waar ik zelf deels vandaan kwam, en nog een aantal andere etniciteiten. Het was een erg leuke klas met mooie herinneringen waar ik met veel plezier aan terugdenk. Ik weet nog dat we toen met de klas een leuk ideeetje hadden bedacht, namelijk om elke maand samen bij elkaar thuis te komen voor een etentje. Dus één keer per maand gingen we met de hele klas telkens om de beurt bij een klasgenoot thuis eten, die voor ons een gerecht uit zijn of haar land ging koken waardoor we kennis konden maken met de cultuur van die persoon. Het was een soort rondje cultuurproeverij die we een keer per maand hielden. Ik genoot hier zo ontzettend van. Elke maand keek ik er vol verwachting naar uit. Het Vietnamese etentje is mij het meeste bijgebleven. Deze klasgenoot had ons die dag zo verwend. Haar eettafel stond helemaal vol met allemaal verschillende soorten smaakvolle vlees- en visgerechtjes, rijst, noedels... en allerlei lekkere Vietnamese hapjes. Overheerlijk vond ik het!

Naast het leren van de taal ontstonden uit de sociale contacten onderling enkele vriendschappen. Met een aantal van hen werd ik bevriend en we zijn heel lang met elkaar omgegaan, ook na de taalschool. In diezelfde periode leerde ik op deze school een ander meisje kennen buiten mijn klas om. Zij kwam uit Israël, een prachtig Joods meisje genaamd Hila. We waren allebei even oud, begin twintig in die tijd.

Hila was mooi, slank, rond de 1,76 centimeter lang, mijn lengte zo ongeveer. Door haar lange donkerbruine steile haar over haar rechte schouders vond ik haar er altijd als een fotomodel uitzien, ook vooral vanwege haar lange benen. Naast haar schoonheid was ze ook lief. We konden erg goed met elkaar opschieten en gingen veel met elkaar om, aldus ontstond er een hechte vriendschappelijke band tussen ons. Hila was getrouwd met een Joodse man voor wie ze in Nederland was komen wonen en ik woonde toen samen met mijn toenmalige Hollandse vriend Job. Onze vriendschap had iets speciaals. Er was een zielsverwantschap op een gelijkstemmend niveau, we begrepen elkaar zonder woorden. Ze had een zuiverheid in zich die ik prettig vond waardoor ik graag in haar aanwezigheid wilde zijn.

Ondertussen waren we beiden geslaagd met Nederlands als tweede taal op het hoogste niveau en waren we klaar met de taalschool. Nadien kwamen we veel bij elkaar over de vloer en ondernamen leuke dingen samen met onze mannen.

Op mijn 23^e verjaardag kreeg ik een super schattige Golden Retriever| puppy van drie maanden oud van mijn vriend cadeau. Ik gaf het lieve diertje de naam Noël omdat het met kerst geboren was. Het was mijn mooiste verjaardagscadeau ooit. Ik was helemaal in de wolven met mijn mooie geschenk, evengoed was mijn vriendin Hila op slag verliefd op de puppy. Als ze bij ons thuiskwam, volgde Noël haar overal, zelfs als ze naar de wc ging zat hij voor de deur piepend te wachten totdat ze eruit kwam. De twee waren onafscheidelijk en dat kwam goed uit want ze kon af en toe volop van hem genieten door op te passen als wij voor een langere tijd ergens naar toe gingen. Wij waren allemaal dol op Hila en zij ook op ons. Onze vriendschap was bijzonder en sterk. Maar er kwam een tijd dat het begon te rommelen in haar relatie. De dingen zagen er niet zo goed uit van haar kant. Het ging zo slecht dat ze alleen maar ongelukkiger werd. Na drie jaar huwelijk besloot ze om te scheiden van haar man en ging ze terug naar Israël. Ik vond het erg jammer en het maakte me verdrietig, want ik verloor mijn lieve vriendinnetje, mijn allereerste beste maatje in Nederland. Zij en haar man scheidden niet alleen van elkaar, maar ook van mij, van mijn

vriend Job en van haar grote vriend Noël. Haar ex-man bleef wel hier wonen maar wij hebben verder geen contact met hem onderhouden uit loyaliteit voor haar, mede door de reden van hun scheiding, wat ik trouwens discreet wil houden in dit verhaal.

In het eerste jaar na haar vertrek hebben we elkaar enkele keren brieven gestuurd, maar daarna werd het stil. Mijn leventje ging door met Job en Noël. De jaren gingen voorbij en ik was inmiddels aan het afstuderen van mijn mbo-opleiding. In de examenperiode maakte ik kennis met een drietal meiden die dezelfde examenonderdelen als ik deden. Aangezien we in dezelfde examenruimte waren, kwamen we tijdens de pauzes bij elkaar waar we aan de praat raakten en onze ervaringen deelden over examenstukken en zo. We hadden meteen een klik, wellicht door onze verschillende culturele achtergronden. De eerste met wie ik kennismakte was Thania, een Surinaams-Hindoestaans meisje, een ander meisje was Algerijns, een ander Indonesisch, en met mezelf als half Malinese-Senegalese erbij waren we een kleurrijk clubje. Nadat we een kennis met elkaar hadden gemaakt, bleven we tijdens het hele examen bij elkaar.

Alle vier geslaagd van het examen troffen we elkaar weer op de dag van de diploma-uitreiking. We vonden het leuk om iedereen weer te zien maar we waren vooral vervuld van blijdschap met onze nieuwe diploma's op zak. Na uitgebreide felicitaties aan elkaar kwam een van de meiden met een briljant idee en zei:

'Dit moeten we eigenlijk vieren.'

'Inderdaad!' riepen we met z'n allen in koor.

'Zullen we gezellig ergens een broodje gaan eten ofzo?' stelde ik spontaan voor.

'Goed plan. Het is ook nog lunchtijd en ik heb best trek', gaf Thania aan.

'Wij kunnen ook wel een hapje gebruiken nu', zeiden de andere twee meiden terwijl ze elkaar aankeken.

Zo gezegd, zo gedaan. In de tussentijd, waarin ik mijn partner Job vrolijk de ontvangst van mijn diploma aankondigde, trokken we met z'n

vieren op naar het centrum van Breda waar we in een Turks eettentje gezellig met elkaar gingen lunchen en bijkletsen. Dit werd het begin van een nieuw kleurrijk vriendinnenclubje. Naast een paar vaste vrienden van de taalschool had ik ineens een nieuw groepje erbij gekregen. We waren allemaal rond de 25 à 28 jaar oud, alle vier erg verschillend, sowieso qua uiterlijk maar ook qua persoonlijkheid en privésituatie. Met mijn Afrikaanse roots was ik duidelijk de meeste exotische en de langste van allemaal, daarnaast ook de meeste spontane en de jongste. Na mij kwam Thania op de tweede plaats op de exotische rang met haar Surinaams-Hindoestaanse afkomst. Ik bewonderde haar mooie café latte huidskleurtje, haar lange zwarte steile haar en haar betoverende lach met prachtige witte tanden. Een verschijning was ze om te zien, maar over haar lengte van 1,65 meter en haar dunne lichaamsbouw was ze altijd erg onzeker, wat ik helemaal niet snapte want het nam niks weg van haar schoonheid. Thania was single en woonde op haar 26^e in haar ouderlijke huis met haar vele zussen en broers.

De Indonesische Yulia was meer een sportief type, met een kort kapsel, slim, grappig en altijd vrolijk met een smile op haar gezicht. Zij was getrouwd met een Hollandse man. En last but not least, de Algerijnse Bibi was een Arabische schoonheid met een flink bos krullend haar. Lief en rustig was ze de oudste en de meeste wijze van allemaal. Ze was een alleenstaande moeder van een zoontje van vier waarvan de vader wel in beeld was, maar ze hadden geen relatie meer.

Een gezellige sfeer wisten we altijd te creëren als we bij elkaar kwamen. Plezier en lol beleefde ik elke keer weer met die meiden. Onze vriendschap kreeg steeds meer diepgang door de jaren heen. Als ze bij mij thuiskwamen werd mijn partner Job goed geëntertand door de vele vrouwen, nooit heb ik hem hierover horen klagen. Job hield van alle soorten mensen en vond het net als ik fijn om gasten over de vloer te hebben. We waren altijd in voor wat gezelligheid. De meiden vonden hem ook aardig, alleen vonden sommigen hem te oud voor me. Wat ook wel duidelijk het geval was natuurlijk. Het leeftijdsverschil tussen Job en mij was erg groot, hij had mijn vader kunnen zijn. Ik was toen 25 en hij 49. Maar het leeftijdsverschil speelde in feite geen rol in onze

relatie. Hij was gek op mij en hield van iedereen die aan mij hing (mijn familie en vrienden) en ik hield ook van hem. Een superlieve familie had hij ook, waar ik altijd warm en hartelijk ontvangen werd. Geen een keer kreeg ik het gevoel een andere huidskleur te hebben, integendeel, ze waren zeer gesteld op mij. Job was een echte vaderfiguur, een vrolijke, spontane en verantwoordelijke zakenman die voor niemand bang was. Hij had vaak een grote mond maar ook een klein hartje. Hij was werkelijk iemand die altijd voor anderen klaar stond om te helpen als het moest, kortom, een goed mens.

Eerlijk gezegd kon ik af en toe erg onzeker worden van het afkeuren door mijn omgeving van onze relatie vanwege het leeftijdsverschil. Ik was toen jong, onzeker en vooral erg beïnvloedbaar in die tijd. De mening van anderen, vooral als het uit mijn eigen familie kwam, nam ik heel serieus.

Maar Job daarentegen had er helemaal geen last van, hij trok zich nergens wat van aan. Hij zorgde ontzettend goed voor mij en ik kwam werkelijk niks te kort. Als ondernemer runde hij zijn bedrijf, waar ik overigens stage mocht lopen als secretaresse na het behalen van mijn diploma en een eigen auto tot mijn beschikking had.

Met mijn jonge leeftijd hield Job rekening doordat hij mij altijd vrijliet. Ik mocht vaak met mijn vriendinnen leuke dingen doen.

Samen met de meiden ondernam ik regelmatig activiteiten en met Thania in het bijzonder trok ik veel vaker op omdat ze single was en meer behoefte had om uit te gaan in de hoop de “prins charming” tegen te komen, zoals ze zelf altijd zei. Daarnaast woonden we allebei in dezelfde stad en ook niet ver van elkaar. Yulia woonde in een andere stad buiten Breda en ze bracht ook meer tijd door met haar man waardoor ze niet altijd met ons op kon trekken. Bibi had gewoon niet zoveel vrijheid vanwege haar zoontje.

Dus Thania en ik zagen elkaar veel vaker dan de rest waardoor we meer naar elkaar toe groeiden. Ondanks de hechte vriendschap die we hadden, waren we toch vrij verschillend qua persoonlijkheid. Zij was emotioneel een stuk volwassener dan ik was, ze was veel verder in haar denkwijze en stond ook veel steviger in het leven dan ik, had ik

het idee. Evengoed konden we prima met elkaar opschieten en waren we goede vriendinnen. We deelden onze diepste geheimpjes samen en stonden altijd voor elkaar klaar wanneer het nodig was. We kwamen zelfs bij elkaars families over de vloer, ik kende haar moeder, zussen en broers en zij andersom ook. We deelden onze culturele gerechten – ik de West-Afrikaanse gerechten en zij de Surinaams-Hindoestaanse keuken. Voor het eerst at ik Surinaamse roti bij haar moeder thuis, wat ik heerlijk vond. We aten dus wel eens bij elkaar thuis en we ondernamen regelmatig leuke dingen samen, kortom alles wat goede vriendinnen met elkaar doen.

Een kleine en fijne meid was Thania, maar omdat ze erg goed in de markt lag was dat absoluut geen belemmering voor haar wanneer ze haar pijlen richtte op het scoren van een leuk mannelijk doel voor zichzelf. In het uitgaansleven kwam ze totaal geen aandacht te kort. Soms ondervond ze last van leeftijdscontroles. Als we samen op stap gingen, werd ze soms door de bewakers van de nachtclubs gevraagd om haar legitimatiebewijs, om er zeker van te zijn dat ze oud genoeg was om binnen te komen. Dit kon ze niet uitstaan en ze ergerde zich er mateloos aan, evenmin vond ik het leuk want we waren samen. Haar leeftijd was moeilijk in te schatten vanwege haar kinderlijke uiterlijk. Ze kwam ook lief en rustig over waardoor men snel een indruk van een “kwetsbaar meisje” kreeg. Maar schijn bedriegt! Dit was de grootste misconceptie die de mensen die haar niet goed kenden van haar hadden. In dit kwetsbaar ogende meisje schuilde een sterke volwassen vrouw die zeer bewust van zichzelf was en precies wist wat ze in het leven wilde. Af en toe keek ik ook tegen haar op vanwege het zelfvertrouwen dat ze uitstraalde.

Het was duidelijk dat Job niet de stereotype man was tot wie ze zich aangetrokken zou voelen en om die reden bewonderde ze hem ook niet. Aangezien ze veel waarde hechtte aan uiterlijk, viel hij volledig buiten haar plaatje, vooral zijn leeftijd was een groot minpunt voor haar. Job was zeker geen lelijke man, maar ook geen Brad Pitt, spijtig genoeg voor Thania. Hij was een charmante, licht rossige, sterk ge-

bouwde Hollandse man, zonder bierbuik met een gemiddelde lengte en het allerbelangrijkste, een goed hart, waar ik zelf heel blij mee was. Dus ik zag eigenlijk het probleem niet, waar anderen zich druk over maakten. Thania vond het nodig om elke keer haar goedbedoelde adviezen over mijn relatie kenbaar te maken. Zij vond dat ik aan mijn toekomst moest denken want in haar opinie was Job een veel te oude man voor mij en ik kon maar beter mijn leven opbouwen met iemand van mijn leeftijd. Naast haar kwam ook druk van sommige leden van mijn familie met steeds hetzelfde liedje. Zodoende gingen de drukkende oordelen en minachting van anderen gedurende de jaren mijn denken overheersen. Op den duur keek ik zelf negatief naar mijn eigen relatie. De twee mensen in mijn leven die wel erg blij waren met Job waren mijn zusje die in Frankrijk woonde voor haar studie en mijn vriendin Hila die terug naar Israël was gegaan, en uiteraard ook onze hond Noël, alleen die kon niet met me praten. Met de tijd kwamen die verkeerde ideeën steeds meer op de voorgrond in mijn hoofd, waardoor ik begon te denken om hem toch te verlaten en mijn leven op te bouwen met iemand van mijn eigen leeftijd.

Ondertussen verliet Thania haar ouderlijke huis en ging op zichzelf wonen in een studio die deel was van een groot huis in een heel nette buurt ergens in Breda. Na een paar keer bij haar op bezoek geweest te zijn, liet ze me weten dat de huurbaas van haar studio nog een zolderruimte beschikbaar had, voor het geval ik interesse zou hebben.

Het idee liet me niet los, ik dacht er een tijd lang over na totdat ik uiteindelijk besloot om die beschikbare ruimte van Thania's huisbaas te huren.

Toen Job op een dag op zakenreis was, pakte ik mijn koffer en verliet het huis waar we samenwoonden en ging ik op het krappe zolderkamerkje wonen boven Thania. Enkel mijn persoonlijk toebehoren had ik meegenomen en verder alles in huis achter gelaten. Spullen had ik toch niet nodig, want mijn nieuwe woonruimte was al gemeubileerd. Zo ging ik bij Job weg! Toen hij van zijn reis terug was en erachter kwam dat ik hem verlaten had, was zijn hart gebroken. Op dat moment realiseerde ik me niet hoe groot zijn verdriet moest zijn geweest. Pas

jaren later kreeg ik het besef wat ik hem had aangedaan. In elk geval, na vijf jaar relatie met Job ging ik bij hem weg.

Na enkele maanden op dat zolderkamertje gewoond te hebben, begonnen er zich allerlei vreemde zaken voor te doen. Thania had een nieuw vriendje, genaamd Qasim, die nogal wat onrust veroorzaakte als hij bij haar was door zijn overmatige rookgedrag, het luisteren naar luide muziek en soms zelfs ruzie maken met haar. Mijn allereerste ontmoeting met deze jongeman van rond de dertig had bepaald geen positieve indruk bij mij achtergelaten. Buiten zijn ongezonde magere gesteldheid vond ik hem geen goede uitstraling hebben. Hij rookte veel en ik kreeg sterk het vermoeden dat hij meer dan alleen sigaretten rookte, waar Thania uiteraard net zo gezellig aan mee deed. Ik begon me zorgen te maken om haar en nu was ik degene die haar adviseerde om uit te kijken en op zichzelf te letten. Ik hoefde me geen zorgen te maken, kreeg ik altijd te horen van haar. Ze gingen vaak samen weg. Sinds ze hem had leren kennen, ging ik bijna niet meer met haar mee stappen, want al haar aandacht ging ineens naar hem toe. Regelmatig kwam hij bij haar over de vloer en bleef ook vaak slapen tot ergernis van de huisbaas. Op een nacht toen ze terugkwamen van het uitgaan, kregen ze knallende ruzie waar de hele buurt wakker van werd.

Door de huisbaas werd ze gewaarschuwd om die jongen niet meer in huis binnen te laten, anders zou het gevolgen voor haar kunnen hebben. Dit verbod werd niet door Qasim in dank afgenomen, hij drong zich op en negeerde juist het verbod van de huisbaas. Thania weigerde hem telkens binnen te laten en als gevolg daarvan sloeg hij op een avond het bovengedeelte van haar voordeur dat van glas was kapot om dan de deur van binnenuit te openen. Bij het horen van de herrie rende ik de trap af naar Thania's studio toe om te kijken wat er aan de hand was. Ik zag dat haar voordeur open was en hij stond binnen terwijl ze ruzie aan het maken waren. Door de glasscherven was hij aan zijn arm opengesneden waardoor haar voordeur en de vloerbedekking in haar studio helemaal onder zijn bloed kwam te zitten.

Binnen de kortste tijd kwam de huisbaas, met zijn vrouw achter hem,